

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.644 van 17 oktober 2002
in de zaak A. 114.115/XIV-7652**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 10 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 16 september 2001 en zich vluchteling verklaart op 18 september 2001; dat op 25 september 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten; dat op 8 november 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd;

"U, een Slovaaks staatsburger van Rom-origine, verklaart in Slovakije problemen te hebben gekend met afpersers. U heeft op 12 september 2001 het land verlaten en bent op 14 september 2001 in België aangekomen, waar u op 14 september 2001 asiel aanvraag. Uw man vroeg op 18 september 2001 ook in België asiel aan.

U verklaart dat in januari 2001 vier mannen aanklopten aan uw appartement en eisten dat u hen beschermingsgeld zou betalen. U moest maandelijks bijna heel uw sociale uitkering afstaan aan de afpersers, waardoor het onmogelijk werd om financieel rond te komen. Op een keer werd uw man buiten uw appartement door de afpersers in een wagen gesleurd en meegenomen naar een bos, waar hij zwaar geslagen werd en waar ze met een scherp voorwerp in zijn hand sneden. Op een andere keer kwamen de afpersers u thuis bezoeken en sloegen uw tanden uit. In de zomer van 2001 werd uw appartement in brand gestoken. Ongeveer een maand voor uw vertrek bent u bij uw man weggegaan en gedurende die laatste maand woonde u op straat. Een vriendelijke man heeft u naar België gebracht. U schreef een brief naar uw man, die bij een vriend inwoonde, waarna hij ook naar België gekomen is.

Er dienen verscheidene ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt enerzijds tussen uw opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) en anderzijds tussen uw verklaringen en deze van uw man. Zo verklaarde uw man voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u klacht ging neerleggen bij de politie na de aanvallen op jullie beiden (DVZ, nr.42). Voor het Commissariaat-generaal echter verklaarde hij dat u precies werd aangevallen omdat u naar de politie gegaan was om de aanval op hem aan te geven (CGVS, p.5). U verklaarde daarentegen expliciet nooit naar de politie te zijn gegaan (CGVS, p.4, 5). Uw man verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na de aanval een maand in het ziekenhuis werd opgenomen (DVZ, nr.42), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal beweerde dat hij slechts een week in het ziekenhuis bleef (CGVS, p.5) en u verklaarde dat hij direct na de verzorging van zijn verwondingen naar huis kwam en dus niet in het ziekenhuis opgenomen werd (CGVS, p.4). Verder verklaarde uw man dat hij na uw vertrek introk bij zijn vriend R.S., die woonde in de Carska-sstraat in Kosice, waar hij enkele dagen later een brief van u aankreeg (CGVS, p.2). U echter verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat hij introk bij M. H. en dat u een brief stuurde naar diens huis in de Krcmaryho-sstraat (CGVS, p.2). Wat later verklaarde u dan weer dat M. H. in de Budapesterska-sstraat woonde (CGVS, p.5). Voorts verklaarde uw man voor het Commissariaat-generaal dat hij de afpersers weigerde te betalen toen ze voor het eerst kwamen in januari 2001 en dat hij pas betaald heeft toen ze eind februari terugkwamen (CGVS, p.4). U verklaarde daarentegen dat u wel al geld betaalde toen

de afpersers voor de eerste keer kwamen in januari 2001 (CGVS, p.4). Tenslotte dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en deze van uw man ernstig van elkaar afwijken wat betreft de chronologie en de situering in de tijd, en dit mede door de voortdurende correcties die zowel u als uw man aanbrachten aan jullie verklaringen in de loop van het interview. Zo verklaarde u, onder andere, voor het Commissariaat-generaal eerst dat de brand plaatsvond in januari 2001 en dat jullie sindsdien maandenlang op straat leefden, om later uw verklaringen bij te sturen door te beweren dat de brand in de zomer plaatsvond, ongeveer een maand voor uw vertrek naar België. Al deze elementen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het voorgaande kan wat u betreft geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (paspoort) bevestigt enkel uw identiteit en wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet."

2.

2.1. Overwegende dat het middel als volgt luidt;

"Eerste middel

III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

III.2. In de aangevochten beslissing stelt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er verscheidene ernstige tegenstrijdigheden dienen te worden opgemerkt enerzijds tussen de opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) van mijn verzoeker en anderzijds tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw.

III.3. Er is geen tegenstrijdigheid m.b.t. de politietussenkost. Zo verklaarde de echtgenoot van mijn verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat mijn verzoekster klacht ging neerleggen bij de politie na de aanvallen (DVZ, nr.42). Voor het Commissariaat-generaal echter bevestigde hij dat, maar specificeerde hij dat zijn echtgenote nadien werd aangevallen precies omdat ze naar de politie gegaan was om de laatste aanval op hem aan te geven (CGVS, p. 5). In het eerste interview is deze nuance niet genoteerd. Mijn verzoekster vergiste zich wanneer ze verklaarde nooit naar de politie te zijn gegaan (CGVS, p. 4, 5).

De echtgenoot van mijn verzoekster verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij één week gehospitaliseerd was na de aanval, maar er werd een maand genoteerd (DVZ, nr.42), terwijl het bij het Commissariaat-generaal correct genoteerd werd dat hij slechts een week in het ziekenhuis bleef (CGVS, p. 5) en mijn verzoekster vergist zich wanneer ze verklaart dat ze direct na de verzorging van zijn verwondingen naar huis kwam en dus niet in het ziekenhuis opgenomen werd (CGVS, p. 4).

Verder verklaarde de echtgenoot van mijn verzoekster dat hij na het vertrek van zijn vrouw introk bij zijn vriend Rudolf Sana, die woonde in de Carska-sstraat in Kosice, waar hij enkele dagen later een brief van zijn vrouw aankreeg (CGVS, p. 2). Mijn verzoekster echter verklaarde te denken dat hij introk bij M. H. en dat ze een brief stuurde naar zijn huis in de Krcmaryho-sstraat. (CGVS, p. 2). Zij wist het, geëmotioneerd als ze was, niet meer en wat later verklaarde zij dan weer dat M. H. in de Budapestianska-sstraat woonde (CGVS, p. 5).

Voorts verklaarde de echtgenoot van mijn verzoekster voor het Commissariaat-generaal dat hij de afpersers weigerde te betalen toen ze voor het eerst kwamen in januari 2001 en dat hij pas betaald heeft toen ze eind februari terugkwamen (CGVS, p. 4). Mijn verzoekster vergist zich opnieuw en verklaarde ten onrechte dat hij wel al geld betaalde toen de afpersers voor de eerste keer kwamen in januari 2001 (CGVS, p. 4).

III.4. In haar beslissing dd. 28.09.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen."

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar middel de "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980" aanvoert; dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel ondermeer steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuursbehandelingen, zij de motieven schijnt te kennen doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat voor zover de verzoekende partij naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden acht, zij dit niet op ontvankelijke wijze kan doen; dat zij immers de motieven van de beslissing kent en er, zoals hierna blijkt, kritiek op uit;

Overwegende dat, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht, het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenoot opsomt betreffende de politietussenkomst, de hospitalisatie van de verzoekende partij, het verblijf van de verzoekende partij bij een vriend en de afpersing door onbekenden; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verwijst naar afwijkingen tussen en voortdurende correcties aan de verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit dit alles tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besluit;

Overwegende dat de verzoekende partij in het middel die tegenstrijdigheden betwist en ze wijt aan haar eigen "vergissingen"; dat de verzoekende partij post factum niet aannemelijk maakt dat het werkelijk om vergissingen gaat; dat zij er de Raad van State niet toe kan brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing niet in redelijkheid op grond van de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden tot het bestreden besluit is kunnen komen;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de Conventie van Genève betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel in dit onderdeel onontvankelijk is;

Overwegende dat in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien oktober tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.